

Кадър от "Пощенска кутия за приказки": Разказът прочете Спас Кьосев от БНТ

За пореден път се събуждам от болезненото ухапване на дървеница. На бригада съм, в Щатите, работя на три места и спя на диван в една къща на пристанището. Летящите хлебарки и наводненията от урагана, отдавна бяха спрели да ми правят впечатление. Почти не се хранех, почти не спях, а на едната ми работа съм в кухнята и ф'ърлям раци по цял ден. Така смърдеше всичко, че още не мога да измия миризмата на вкиснат океан от кожата си.

Но всичко това няма значение.. сега ще ви кажа най-важното нещо, което първо трябва да направите, когато отидете на бригада. Кацате, нямате дом, започвате работа утре и без никакво отлагане... отивате на църква. Амин! Нареджате се на опашката пред Божиите врати и чакате своя ред да се разпишете, с което безвъзмездно ще ви се даде колело - вашият нов най-добър приятел. Да, даваха ги само срещу един подпис и уговорка да го върнеш преди да отлетиш обратно.

И ето я моята красавица - ръждясала, скърцаща, само с една предна спирачка и изкривена задна капла във формата на чипс. Ама нали е на аванта, така че няма място за забележки. И ето с колелото периметъра ми за намиране на квартира и на (поне) още една работа, се увеличава в границите дори на съседният град. Получавам и бонус точки сън за това, че стигам по-бързо до работа и спя до по-късно. Ходенето за бира никога не е било по-лесно, а отвратителната "бърза" храна няма да ме извади от комфортните ми килограми. Плюсове отвсякъде и това само, защото съм отишъл на църква.

Следва да си купите верига за колелото. Най-евтината. По принцип в Щатите не крадат

колела, но все пак се случва и то най-често българите ги задигат. На никой не му се даваха пари за ново, а тези в църквата бързо свършваха. Докато все още сте във веломагазина е важно да си купите и комплект лепенки за гума, помпа и инструменти, за да не оставате на пътя със спукана гума.

Веднъж така моят приятел, с който сме на бригадата, спуска гума на път за работа и тъй като лепенките ни свършваха бързо, с други думи - нямахме, върза колелото си за най-близкия стълб и.. започна да бяга за работа. Бяга и през следващите три дни. С натоварения работен график и гигантските разстояния, създадени за човек в автомобил, чак след трите дни, успяхме да оправим гумата и да попречим да се роди нова легенда маратонец. Не трябва да се оставя велосипеда и без поддръжка. Често пада и веригата, разхлабват се болтчета, разстройват се скоростите и всичко това може всеки един момент да те откъсне от нормалното ти ежедневие, тясно свързано с колелото.

Тъй като там вали всеки ден, то и тук напоследък де, грабвахме по един чувал за смет, правихме по три дупки за главата и ръцете и така си карахме колелата. Имахме и традиция, като отидем на работа, първо да се отбием в тоалетната и синхронно.. да изцедим боксерките и чорапите си, защото тези чували нищо работа не вършеха. Досещате се, стоим си мокри по цял ден и ф'ърляме раци. Мизерията е голяма.

Отишли сме за пари и гледаме да пестим от всичко, за жалост пестяхме и от храна. Стискаме зъби и чакаме да минат месеците без проблеми. Да, ама не. Нелепите инциденти вървят ръка за ръка с мокротото време и това, че гумите са ти изтъркани. И така една сутрин, в опита си да заобиколя оная локва пред мене, имах избор или да се пречукам с натискане на предната спирачка, или да пробвам с остра маневра да я заобиколя. Бях сигурен, че маневрата не ми се е получила след като се озовах на земята. Ето това беше първото ми и последно падане с колело. Първичен анализ на щетите - няма ми нищо на мен и на колелото. Имах само едно малко охлузване на глезена, така че скочих на педалите и продължих напред.

Минаха няколко дни, странно едната обувка почна да ми стяга. Това да не се храниш редовно и да работиш по цял ден, без почивни дни, отваря мозъка към гениални идеи, за това каква може би е първопричината обувката да ти стяга. След дълги размисли, изключих всички варианти освен два, които ми се сториха най-логичните тогава. Или кракът ми е пораснал, или обувката се е смалила. И тъй като това се случваше само на единият ми крак, заключих, че просто стоя прекалено много време само на този крак. И за това през следващите няколко дни започнах да стоя повече на другият. Оттокът логично, не спря. Даже стана и болезнено да стоя прав. Не ставаше и дума да си взема почивен ден, за това след работа отидох до спешното, с колелото.

Направиха ми някакви изследвания, някаква си вътрешна инфекция било, казаха ми да не ходя на работа, ходих.. Обаче знаете ли какво? Всичко това било от тази малката раничка на глезена, която получих като паднах с колелото. Разранената кожа, работата с морската храна, отслабения организъм или всички неща допринесоха това малкото нещо, без малко да ме осакати.

Предписаха ми някакво мазило и някакъв антибиотик. Така и между другото се сдобих с още една ваксина против тетанус, тъй като не можах да отговоря на въпроса на сестрата, кога за последно са ми били такава. Пък и беше безплатна, така че давай там да има. Отидох до аптеката мазилото беше също безплатно, а антибиотика си беше скъпичък. Не се чудих много, взех само мазилото. И ето след няколко дни оттокът спадна и всичко тръгна по старо му.

И последно сериозно да ви кажа - бях късметлия. С тази малката раничка през цялото лято бях чул за много блъснати велосипедисти и даже един смъртен случай, и то все българи. Нямахше велоалеи, карахме по тротоарите и все пак на кръстовищата, никой не ни зачиташе, а големите джипове даже не знаеха, че и ние сме на пътя. За каква толерантност да си говорим тогава? Бъдете внимателни казваха всички, но кажи ми как да не летиш с тази свобода под теб - велосипеда! И да не забравите да отидете на църква...

Запазено е оригиналното оформление и правопис на автора!